

Boek 38.

De blauwe Ridder.

+ Een thuis achter de muren +

Hoofdstuk 1 – Een burcht die wakker wordt

Thomas werd wakker van een hamer die driemaal op hout sloeg. Daarna klonk het schrapen van een wagenwiel, gevolgd door stemmen onder het raam. Hij bleef even liggen en luisterde. Enkele maanden geleden had de wind hier door kapotte luiken gefloten en was iedere voetstap tussen de verlaten muren blijven hangen. Nu hinnikte een paard vanuit de stallen en riep iemand bij de poort dat zijn wagen met meel eerst moest worden gewogen. Naast hem opende Anne haar ogen. ‘Je luistert alsof er een leger aankomt,’ fluisterde zij. Thomas glimlachte en streek een donkere krul van haar wang. ‘Misschien probeer ik alleen te begrijpen hoeveel mensen hier inmiddels wakker zijn.’

Even later liepen zij over het binnenplein, waar de koelte van de nacht nog tussen de stenen hing. Bij de Witte Boom stonden enkele banken scheef, achtergelaten na de bijeenkomst van de vorige avond. Anne zette een lege beker op een tafel en keek kort omhoog naar de bleke takken. Daarna trok het geluid van bedrijvigheid haar aandacht. Een jongen droeg brandhout naar de keuken, twee metselaars tilden een trog met mortel en boven op een herstelde toren wisselden wachters hun dienst. Hun donkerblauwe wapenrokken bewogen in de ochtendwind; onder hun maliënkappen volgden zij de weg buiten de muren.

Bij de doorgang naar de voorburcht bleef Thomas staan. De poortvleugels draaiden zonder het oude gekraak en een beladen wagen reed langzaam naar binnen. Verderop stond een timmerman tussen verse planken, terwijl uit een werkplaats het ritmische slaan op metaal klonk. De geur van brood mengde zich met houtrook en paardenstro. Anne schoof haar hand in de zijne. ‘Gisteren zat iedereen nog samen aan tafel,’ zei zij. ‘En vandaag bouwen ze alweer verder.’ Thomas keek naar een soldaat die een werkman hielp een balk te dragen. ‘Ze weten inmiddels waar ze nodig zijn.’

Ivar kwam hun tegemoet met een opgerolde lijst onder zijn arm. ‘Er hebben zich opnieuw gezinnen gemeld, heer. Een leerbewerker, twee boerengezinnen en een wagenmaker. Ze vragen of ze zich rondom de burcht mogen vestigen.’ Thomas keek hem aan. ‘Hebben ze onderdak?’ ‘Voor enkele nachten wel. Daarna moeten we iets regelen.’ Anne vroeg naar de kinderen en Ivar wees op zijn lijst. Hij had hun leeftijden genoteerd, evenals het gereedschap dat de gezinnen hadden meegebracht. Thomas zag de zorgvuldige letters en knikte. ‘Laten we eerst met hen spreken. We moeten weten wat ze nodig hebben om hier te beginnen.’

Toen Ivar verderliep, bleef Thomas naar de open poort kijken. Mensen kwamen niet langer alleen om brood te vragen; zij brachten hun vak, hun kinderen en hun hoop mee. Dat vroeg om huizen, water, werk en een plek voor wie ziek werd. De muren zouden hen beschermen, maar achter die muren moest ook een leven mogelijk zijn.

Anne drukte zacht in zijn hand. ‘Voor het eerst voelt het niet meer alsof we in een ruïne wonen.’ Een kind rende lachend achter de meelwagen aan en werd door zijn moeder teruggeroepen. Anne glimlachte. ‘Het voelt alsof de burcht wakker wordt.’ Thomas keek naar haar, toen naar het plein. ‘Dan moeten wij zorgen dat ze ruimte krijgt om te leven.

Hoofdstuk 2 – Nieuwe barakken

De oude barakken roken naar vochtig stro, versleten leer en rook die nergens heen kon. Thomas bukte onder de lage deurpost en bleef staan tussen de dicht opeengepakte slaapplaatsen. Langs een muur lagen dekens opgerold tegen een donkere vochtplek. Ivar wees naar het dak. ‘Wanneer het hard regende, schoven we de bedden naar het midden. In de winter sliepen sommige mannen met hun mantel aan.’ Lucas trok een oude strozak opzij en zag het beschimmelde hout eronder. Ditmaal maakte hij geen scherpe opmerking. Hij keek alleen naar Ivar, die zijn blik beantwoordde met een kleine schouderbeweging. Zo hadden zijn mannen jarenlang geleefd.

Buiten, achter het oude gebouw, stonden de eerste muren van de nieuwe barakken al overeind. Werklieden droegen balken naar de bouwplaats, terwijl Lucas een houten plank op twee tonnen legde en daarop een eenvoudige plattegrond uitspreidde. ‘De wapenkamer hier,’ zei hij, terwijl hij met zijn vinger langs een lijn ging. ‘Dan kunnen de wachters hun uitrusting halen zonder dwars door de slaapzaal te lopen.’ Ivar knikte. ‘En de deur naar de muurtrap moet breed genoeg blijven. Met twintig haastige mannen wordt een smalle doorgang vanzelf een opstopping.’

Lucas verplaatste een klein steentje waarmee hij de doorgang had aangegeven. Ivar boog zich vervolgens over de slaapvertrekken. Hij wilde hogere vloeren tegen optrekkend vocht, voldoende lucht onder het dak en een beschutte plaats voor de watervaten. ‘Als die buiten bevriezen, hebben we binnen nog steeds dorstige mannen,’ merkte hij op. Lucas wees op de geplande vuurplaatsen. ‘Dan moeten deze verder van de strozakken af.’ Samen schoven zij de indeling bij, zonder hun stemmen te verheffen. Thomas luisterde met groeiende tevredenheid. Waar beiden eerder hun eigen ervaring hadden verdedigd, gebruikten zij die nu om elkaars voorstellen beter te maken.

Anne kwam naast hem staan en volgde hun overleg. ‘Ze hebben je nog niets gevraagd,’ fluisterde zij. Thomas glimlachte. ‘Daar ben ik blij om.’ Bij de stapel nieuwe bedplanken stonden enkele soldaten te wachten. Een oudere man uit Ivars garnizoen streek met zijn hand over het gladde hout en vroeg voorzichtig welk gedeelte voor hen bestemd was. Het gesprek aan de tonnen viel stil. Ivar richtte zich op, maar Thomas was hem voor. ‘Deze barakken worden voor alle mannen gebouwd,’ antwoordde hij. ‘Dezelfde bedden, dezelfde warmte en hetzelfde schone water. Niemand hoeft terug naar dat vochtige gebouw omdat hij hier eerder diende.’

Lucas stapte naar de wachtende manschappen. ‘Luister goed,’ zei hij. ‘We maken geen slaapzaal voor oud Tilat en een betere voor de Witte Boom. Jullie bewaken dezelfde poort, lopen over dezelfde muren en beschermen dezelfde gezinnen. Dan zorgen jullie ook voor elkaar.’ Hij keek langs de gezichten. ‘De indeling volgt jullie diensten. Wie samen op wacht staat, moet elkaar kennen en vertrouwen.’ Een jonge Witte Boom-soldaat pakte het uiteinde van een bedplank op. De oudere man greep zonder aarzelen de andere kant.

Thomas zag hen samen naar de nieuwe muren lopen. Naast hem ademde Ivar langzaam uit. ‘Mijn mannen zullen dit onthouden.’ Lucas rolde de plattegrond op. ‘Onze mannen,’ verbeterde hij rustig. Ivar keek hem aan en knikte toen. ‘Onze mannen.